

μαλλιά του αγαπημένου μου 'Ηλία, το ρολόι του στρατηγού Μύλλερ, το π' τέρα μου. Και αυτό το λατρευτό γραμμαίο που ο αγαπημένος μου, ψυχομαχώντας, δεν μπόρεσε να το αποτελειώσει.

«Ουναδίλλα, αγαπημένη μου... σ' αφήνω ύγειαν... 'Αποθησικω με τ' όνομά σου στα χείλη και την εικόνα σου στην καρδιά... 'Αγάπη μου... πέρα από τον θάνατο σ' έξορκίζω να μη...»

Δεν άπετελείωσε... 'Αλλά έβρω τι ήθελε να πη, αφού ή σκιά του με έπισκέπτεται κάθε νύχτα. «Όχι, 'Ηλία, όχι. Δεν είμαι από κείνες που δίνουν την αγάπη τους δύο φορές. Δεν θα ήσκαυόσω. Δεν θα πάρω το σβύργο που θέλουν να μου επιβάλουν. Και άφου το μόνο μου καταφύγιο εινε πια ό τάφος, θάρθω να σάς εύρω. Λεχθητέ με δλοι, ή μητέρα μου που μαρτύρησε, ή πατέρα μου αγαπημένε. Μεσολάβησε για μένα, καλή μου θεϊστα 'Υακίνθη, δεύτερη μητέρα μου. 'Ερχομαι, 'Ηλία, δεξου την άρραβωνιαστική σου σ' αυτό τον κόσμο και τή γυναικά σου στον άλλο! Θεέ μου! Θεέ μου, συγχώρησέ με!»

«'Εφημερίς των Συζητήσεων» τή: 12 Νοεμβρίου 1811

«Σήμερον έγένητο ή κηδεία τής Δ)ίδος Βεατρίκας Ουναδίλλας Μύλλερ, ή όποια έδολοφονήθη κατά τρόπον τόσο μυστηριώδη εις την οικίαν τη του 'Αγιου Γερμανου. 'Η άτυχής νείνις έπισήμως ειχε μνηστευθή, τή φροντιδι τής Α. Μ. του Αυτοκράτορος, ένα των μάλλον διακεκριμένων άξιωματικών τής φρουράς, τον λοχαγόν Ζάν Κουραλέ. Την εύρον στολισμένη ως δι' έορτήν, με την λευκήν της νυμφικήν έσθήτη. 'Εγγχειρίδιον ιταλικόν ήτο έμπειρηγμένον μέχρι τής λ'ββής εις τό σ'ηδός της, με τήσιν δύναμι, ώστε ούδές σταγών αίματος έφρουσεν εκ τής πληγής. 'Αποδίδεται αυτό τό έγκλημα εις λόγους εκδικήσεως, διότι άποκλείεται ή ιδέα περι αυτοκτονίας, καθ' όσον ή Δ)ίς Βεατρίκη Ουναδίλλα Μύλλερ ούδένα λόγον ειχε να τερατίση την ζοήν της...»

ΓΚΑΣΤΟΝ ΡΙΣΑΡ

ΣΑΥΤΥΡΚΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Ο ΑΜΟΙΒΑΙΟΣ ΘΑΥΜΑΣΜΟΣ

Ο ΣΚΥΛΛΟΣ

Μπρέ! Τί άφέντη πούχω έγώ! τί σόι! τί χαμόρι, Τί μάτι, τί περπατηιά, τί όμορφιά, τί χάρη!... Και να μην έχη ό τόπος μας—τί κριμα—άλλο ένα! Μ' άλήθεια έχει δίπλα του και σκύλλο σαν και μένα...

Ο ΑΦΕΝΤΗΣ

Μπρέ! Τί σκυλι που σούχο έγώ! τί σόι, τί χαμόρι, Τί μάτι, τί περπατηιά, τί όμορφιά, τί χάρη!... Και να μην έχη ό τόπος μας—τί κριμα—άλλο ένα! Μ' άλήθεια έχει δίπλα του και άφέντη σαν και μένα...

Κι' έτσι άφέντης και σκυλι με σηκωμένες μύτες Πηγαίαν κοραφώνιτες κ' ήσαν κ' οι δυο... ψωρήταις! Δ. ΚΑΜΠ

ΕΙΣ ΤΟ ΜΕΤΑΠΡΟΣΕΧΕΣ

'Αρχίζει το περίφημον μυθιστόρημα του ΜΠΡΑΝ ΣΤΟΥΚΕΡ

"Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ.."

Μυθιστόρημα παρ' όδον. Μυθιστόρημα άστυνομικόν. Μυθιστόρημα αισθηματικόν. Μυθιστόρημα φρικιαστικόν! Μή ήρωα τον Βοεβόδα της Τρανσυλβανίας Δράκουλα, όστις έχει άποθάνει πρό 500 ετών και ξη βρυκολακισμένος σ' ένα έρημικό, τρομερό, προγονικό του πύργο...

Πρέπει να μάς εύγνωμονήτε για τό άριστούργημα αυτό που θα σις δώσουμε. Περιπετειώδιστερον μυθιστόρημα δεν έδημοσιεύθη μέχρι σήμερα εις περιοδικόν. Θα σάς συναρπάση, θα σάς γοητεύση, θα σάς ξερελλάνη. 'Ο Βοεβόδας Δράκουλας κατοικεί μέσα στους τάφους και όργιάζει την νύχτα. Πένην την μορφή λύκου, σκύλου, κουκουβάγιας. Εινε τρομερός την θείαν. Μιά ήμερα άφίνει τό πύργο του και ενσκήπτει στο Λονδίνο. Κι' εκεί πλέον αρχίζει τρομακτικός άγών μεταξύ αυτού και δύο σοφών που θέλουν να τον έξοντώσουν. Πώς όμως φθάνει στο Λονδίνο; Ταξιδεύων φυσικά. Και ή άφήγησις του ταξιδιού του αυτού εινε ό τι φρικιαστικόν, άνατριγίλα και τρόμος... Φονεύει μέλαν θύραιαν νέαν και ή νέα βρυκολακιάζει επίσης. Και ό ίδιος ό έραστής της διατρύπη την καρδίαν της διά να την λυτρώση του κακού...

'Αλλά τί να σάς πρωτοποιήμε; <'Ο Καπετάν Βρυκόλακας> δεν λέγεται με δύο λόγια. 'Εχετε λοιπόν ύπομονήν μέχρι του

ΜΕΤΑΠΡΟΣΕΧΟ Σ ΦΥΛΛΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΕΝΟΣ ΡΕΠΟΡΤΕΡ

Η ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ Α. ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΟΥ

Ζ'

'Η δολοφονία του Α' Νεκροταφείου ύπηρεσε για την εποχή εκείνη από τά έγκλήματα που συνετάραξαν και έξηγειραν έξαιρετικά την άθηναϊκή κοινωνία.

'Εξω άκριβώς από τό μανδρότοχο του Νεκροταφείου, κάτω στο χόμα, βρέθηκε μία νύχτα νεκρή, με μία σφαίρα στο κρανίο, μία φτωχή, μία δυστυχισμένη έπαίτις, ή Μοσχού 'Αναστασία. Κοιτά της ένα κορό έσίγητο. Είπεν εύρη τον μητρικόν μαστόν και χωρίς να ένοή τό φρικώδες δράμα έβύζανε την νεκρή μητέρα του!...

'Από τής πρώτης στιγμής τό έγκλημα έθεωρήθη μυστηριώδες. Ποίος έδολοφόνησε την Μοσχούν και διατί; Διά λόγους έρωτικούς; 'Ητο άσχημοτάτη, ρυπαρά, ρακάνδυτος, γηρασμένη σκεδόν. Διά να τή ληστεύση; 'Ητο πάλμπωχος, έξημιάνευε για να ζήση. 'Ετσι και ή άστυνομία και ή άνάκρισις ευρέθησαν πρό σκότους. 'Ο μόνος μάρτυς του έγκλήματος ήτο τό κορό που έξκατοπίσεν ή Μοσχού στην άκάτη της την στιγμήν του έγκλήματος. Μιλούν όμως τά κορά; 'Αντιλαμβάνονται;

Τοιουτοτρόπος άνάκρισις και άστυνομική άρχή έβάδιζαν ψηλαφητά εις τό έρεβος του μυστηρίου. Είχαν να λύσουν πολύ δύσκολον πρόβλημα, να διαφωτίσουν πολύ σκοτεινόν μυστήριον...

Αι σχετικαί άνακρίσεις ειχον άνατεθή, ως ένθυμοίμαι, εις τον κ. Μείντιανήν. 'Ιδιαιτέρως δε ένεργούσαν αυτές προς άνακάλυψιν του δολοφόνου, γρησιμοποιών προς τοούτο δραστήριον άστυνομικόν και ιδιαιτέρως πάλιν ή καταδίωξις. Συνέβη μάλιστα και τό έξής: Μεταξύ άνακρίσεως και άστυνομίας άνεπτυχθή άντιζηλία και κατέβαλον άμφοτέροι υπεράνθρωπα μέσα και όχθους προς έπιτυχίαν των έρευνών των.

Ποίος θα έπέτυχανε έν τέλει; Ποίος θα άνεκάλυπτε και θα συνέλάμβανε τον άπαισιον δολοφόνον;

'Η μάλλον ποίος έπέτυχεν; Αυτό θα μένη σκοτεινόν κάπως εις τον αιώνα τον άπαντα. Διότι μοιραίως—ως άπεδείχθη εκ των ύστερων—και ή άνάκρισις και ή άστυνομία—ήκολούθησαν την αυτήν όδόν έν ταίς ένεργείαις των. Συνεκρίθησαν ιδιαιτέρως έκάστη, τά αυτά στοιχειά, ύποψιάσθησαν συγγενούς σκεδόν τον δράστην, έπιληροφρηθήσαν, τέλος, ταυτοχρόνως τό όνομα αυτού και την διεύθυνσιν του και ταυτοχρόνως ένέσκαψαν εις την οικίαν του ή μάλλον εις τό Ιατρείον του. Κατ' αυτόν τον τρόπον και ή σύλληψις του διενεργήθη παρ' άμφοτέρων.

'Ητο δε ό δράστης κάποιος όδοντοίατρος— ως μη άναφερόμεν τό όνομά του— όστις προήπήξεν έραστής της Μοσχούς και την διέφθειρεν, ύποσχεθείς εις αυτήν γάμον. Την ξεπάτησεν όμως άκολούθως, την εγκατέλειψε και ή Μοσχού καθήτησεν έπαίτις.

'Ηλιξεν όμως ή δυστυχής άκόμη και όλιγας ήμέρας πρό τής δολοφονίας, πληροφορηθείσα την άφιξίν του εις τάς 'Αθήνας, τον έπεσκέφθη και του ύπενθύμισε την ύπόσχεσίν του. 'Ο τέως έραστής της έπροενεύετο τάς ήμέρας εκείνας. 'Επρόκειτο να έπιτύχη κάποιον συμφέροντα γάμον. Και έγένητο έξω φρεσών διαν άντίκρουσε τό θύμιά του, τό όποϊον ήτο δι' αυτόν διαρκής άπειλή. 'Επρεπε συνεπώς να άπαλλαγ ή αυτής πάση θυσία. Της ύπεσέδθη χορημάτα. 'Η Μοσχού όμως άπαιτούσε γάμον. Και ό όδοντοίατρος έλαβε πλέον την σκληράν άπόφασιν. Της έδωσε ραντεβού τό βράδι, στάς 9 ή 10— δεν ένθυμοίμαι καλώς την ώρα— στο νεκροταφείον, όπου και την έφόνευσε!...

Σοφότερον έγκλημα, πλέον καλώς σχεδιασμένον και πλέον μεγαλοφυώς ύπολογισθέν δεν έγινε μέχρι σήμερα, έξαιρέσει τής τελευταίας δολοφονίας του Μοσαίτη του του Μπασιάνου στην Μαλακάσαν. Τά κατ' αυτό και τής άναμιξεως εις την δολοφονίαν της...

ΧΑΡΙΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η μυγ'λοφυία του δ'λοφόνου.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ κ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

Καθιστώμεν γνωστόν προς τους κ. συνδρομητάς του «Μπουκέτου», τους έγγραφέντας δι' έν μόνον τρίμηνον, δι, ή συνδρομή των έλγχε και άν δεν σπεύσουν να την άνανεώσουν, ή άποστολή του φύλλου θα διακοπή. (Εκ τής Διευθύνσεως)